

คำนำ สำนักพิมพ์ตรีบีส์

คุณป้ามาธูร มาอีกแล้ว คราวนี้เป็นเหตุของ ‘ศึกวังน้ำร้อน’ ร้อนจริง ๆ เพราะมีเรื่องของมรดกมากมายมหาศาลและเกียรติยศของวงศ์ตระกูลที่ไม่อาจเปิดเผยได้เป็นเดิมพัน คุณป้ามาธูรจึงต้องเป็นผู้นำในการคลี่คลายขยายความลึกลับให้กระจ่างแจ่มชัด พร้อมกับความยุติธรรม

“แก้วแก้ว” นำเราไปพบกับ คุณป้ามาธูรนักสืบจำเป็นผู้น่ารัก อีกทั้งคดีนี้มีบุคคลที่น่าสงสัยและน่าสงสารกันเกือบทุกคน ไม่ว่าจะ *ดร.พอเกียรติ คุณพันแสง* หรือ *นายมั่ง* และคนอื่น ๆ แต่...ใครก็ไม่สำคัญเท่า *นายมั่ง!*

สำนักพิมพ์ตรีบีส์ขอเชิญชวนท่านร่วมขบวนการนักสืบไปกับคุณป้ามาธูรด้วยความระทึกใจและเพื่อค้นหาคำตอบว่า *นายมั่งคือใคร ใครควรจะได้มรดกจาก ‘ศึกวังน้ำร้อน’* ครั้งนี้ อะไรที่ซุกซ่อนอยู่เบื้องหลังประวัติอันศักดิ์สิทธิ์?

ขอขอบคุณสำนักพิมพ์เพื่อนบ้านอีกครั้งที่ทำให้เพื่อนรักนักอ่านของเราได้พบกับคุณป้ามาธูรอีกแล้ว

Sample 100

“แกวแกว”

คุณป้ามาธูร ตอน คดีศึกวังน้ำร้อน

“ผมมีคติประจำใจ เก๋ๆ ของผมอยู่ข้อหนึ่งว่า เมื่อตัดสิ่งที่เป็นไปไม่ได้
ออกหมดแล้ว สิ่งอะไรที่เหลือ แม้ไม่น่าจะเป็นไปได้ ย่อมต้องเป็นความจริง”

จาก เซอร์ลอร์ด โฮล์มส์
ของ เซอร์ อาเธอร์ โคนัน ดอยล์
แปลโดย อาจารย์สายสุวรรณ

อาจารย์บัณฑิตเจ้าของสำนักงานทนายความที่ผมทำงานอยู่ เป็นปรมาจารย์คนหนึ่งในวิชากฎหมาย พูดถึงภูมิรู้ในด้านรอบรู้ส่วนเติมและช่องโหว่ของกฎหมายนั้น อาจารย์รู้จนอาจจะพูดได้ว่า ต่อให้แก่นป็นประมวลกฎหมายขึ้นมาใหม่สักเล่มแดงฉด ๆ กับศาลทั้งง ๆ แต่ก็อาจจะไม่กล้าท้าทายว่าแยกเกมขึ้นมา เพราะเครดิตแถมดีจนเหลือจะเชื่อนั่นเอง

ถ้าแถมดีทางราชการ อาจารย์บัณฑิตคงจะไต่เต้าไปจนถึงประธานศาลฎีกาได้ไม่ยากสุดเอี่ยม บังเอิญแถมมีจุดอ่อนอยู่ที่ว่า เนื่องจากแถมรู้กฎหมายเกินป็นนั่นเอง แถมก็เลยมองเห็นข้อบกพร่องในกฎเกณฑ์ในระเบียบไปเสียทุกหน่วยงานทุกข้อแล้วหาทางแหกคอกได้เสียทุกข้อด้วย แถมก็เลยไม่ยอมรับราชการ มาทำงานอิสระเล่นกับช่องโหว่ของกฎหมายดีกว่า สบายใจดี เจ้านายแถมจะได้ไม่ประสาทกิน ถ้าบังเอิญเคราะห์ร้ายมาซึ่งคับขันขากแถมเข้า

แต่อาชีพทนายความนั้น แถมอาจจะก้าวหน้าจนร่ำรวยมีชื่อเสียงได้เป็นอันดับหนึ่งของประเทศ ถ้าเทวดาไม่เกรงว่าแถมจะสมบรูณ์แบบเกินไป ผิดมนุษยธรรมดาสามีเสียก่อน ก็เลยทรงโยนจุดอ่อนอีกโครมหนึ่งมาให้แถมติดโรคนี้เข้าเมื่อสักสิบกว่าปีมาแล้ว หลังจากกำเริบมาหนึ่งตอนแถมเป็นเด็กอายุสิบกว่าขวบ

แถมเป็นโรคบ้าหนึ่งกำลึงภายในครึ่ง

สมัยแถมรุ่น ๆ แถมยังไม่เกิด แถมบ้าหนึ่งจีนสมัยเก่าเรื่อง ‘เลือดขาวตะวันออก’ จนถึงกับหนีโรงเรียนกินอยู่หลับนอนในโรงหนัง ร้อนถึงพ่อแถมต้องถือตะพดไปลากคอกลับ พ่อดีหนึ่งเงินหมดความนิยมไป แถมก็เลยอาการสงบลง กลับเนื้อกลับตัวเรียนหนังสือต่อไปได้จนจบมหาวิทยาลัย

ตอนนี้หนึ่งกำลึงภายในระบาศจากโรงใหญ่มาถึงโทรทัศน์ ลูกเมียอาจารย์บัณฑิตแทบจะเป็นบ้าตายเพราะแถมแทบจะเลิกออกไปไหนหมด เวลาหนึ่งฉายขึ้น

มา ไม่ว่าจะป็นคดีความสำคัญ ลูกความนัดหมายหรือมีเรื่องอะไรด่วนลงมา เจอเข้ากับเวลาแกลงหนึ่งจีนเข้าละก็ ใ้ประเภทแรกไม่ว่าจะมีเงินกี่ล้าน ม้วนลื้อกลับบ้านได้หมด

ผมอาร์มภบทมาเสียยิดยาวก็เพราะเพื่อเป็นการบุพื้นที่ให้เข้าใจว่า ทำไมแกถึงมอบเรื่องนี้ให้ผมทำ ทั้ง ๆ แกน่าจะทำเองมากที่สุด เพราะมันไม่ได้เหนื่อยยากเหนือกว่าแรงเลย

“กะอีแค่ร่างพินัยกรรมแล้วเก็บไว้ฉบับหนึ่งที่สำนักงานเท่านั้นเอง” อาจารย์บันเทิงบอกผม “เจ้าตัวแกกะปลกกะเปลี่ยเต็มที มาที่สำนักงานไมไหวแกนัดให้ไปหาตอนค่ำ กลางวันแกนอนทั้งวันไม่ทำงาน กลางคืนแกถึงจะตื่นมาสั่งงาน”

“แกคงไม่ได้แต่งชุดดำ ลื้อคลุมกระพือ ๆ มีพินแหลม ๆ เขี้ยวขาว ๆ หน้าตาเหมือนคริสโตเฟอร์ ลินะสะ อาจารย์” ผมท้วงไว้ก่อนตามวิสัยผู้รอบคอบ

“เฮ้ย ไม่ใช่แดรกคิวล่าหรอกนะ แกเป็นโรคทนความร้อนจากแสงแดดไม่ได้ต่างหาก คุณเพิ่มยศแกอายุมากแล้ว แกเป็นอดีตข้าราชการกระทรวงการคลังเกษียณมาสิบกว่าปี นี่ก็คงจะจวนกลับบ้านเก่าเต็มทีแล้ว แกห้วงสมบัติเลยอยากทำพินัยกรรมให้ลูกเสียรู้แล้วรู้รอด”

“อาจารย์ไม่ไปเองหรือสะ”

“แกนัดผมไปไ้คืนที่เขาจะฉาย ‘ศึกวังน้ำทิพย์’ สะด้วยซี ผมกำลังอยากดูว่าพระเอกมันจะปราบผู้ร้ายได้ด้วยเพลงดาบไหน เพราะไ้ตัวผู้ร้ายมันเก่ง มันรู้หมดทุกท่าแล้ว...”

ผมรีบสวัสดี รู้ว่าใช้กำลังภายในพุ่งขึ้นปรี๊ด ๆ ในสมองอาจารย์จนพูดภาษาถิ่นไม่ค่อยจะรู้เรื่องเสียแล้ว

บ้านของคุณเพิ่มยศอยู่ไม่ห่างจากเชิงสะพานพุทธเท่าใดนัก ถ้าผมไม่ได้แผนที่มาจากอาจารย์บันเทิงก็คงไม่มีวันหาพบ ไม่ว่าชาตินี้หรือชาติไหน เพราะหน้าบ้านแกคือตึกแถวเก่าแก่ สร้างมาแต่สมัยสงครามโลก รเวลาจะรื้อไ้แล้วตั้งอยู่ติดถนนมีทางเข้ารวมอยู่ในตึกแถว เป็นประตูเหล็กหน้าถ้งบานใหญ่ มองเผิน ๆ นี้ก็ว่าร้านค้าเพราะชั้นบนเป็นห้องให้อาศัยอยู่ไ้ พอกดกริ่งมีคนมาเปิดรับฟังความจ่ามง ก็เปิดเหล็กหน้าร้านให้เห็นว่าเป็นทางเข้าสู่ถนนในบ้าน ให้ผมพาารถเข้าไปจอดหน้าคฤหาสน์แกไ้

บ้านนั้นเป็นตึกสองชั้นเก่าคร่ำคร่า คณะอายุว่าคงจะสร้างตั้งแต่ปู่ของผม

ยังแบเบาะอยู่ หรือยังไม่เกิด ตัวตึกเป็นรูปสี่เหลี่ยมเกือบจะเป็นจัตุรัสมีขาลายยื่นออกมาทั้งชั้นบนชั้นล่าง ชั้นล่างเป็นที่ให้รถเข้าไปจอดเทียบหน้าบ้านโดหินอ่อน ที่สีקרร้อนแตกร้าวไปเกือบหมดแล้วได้ มีระเบียงเล่นขนบตัวบ้านโดยรอบทั้งชั้นบนและชั้นล่าง

นอกเหนือจากความทรุดโทรม ปูนสีเหลืองน้ำเกลียดชืด ๆ ะเกาะอยู่ทั่วไปสลับทะไคร่น้ำจับเขียวบริเวณที่เป็นดินแห้งมีหญ้าขึ้นหรือมหรือมปราศจากคนเอาใจใส่ ตึกนั้นทั้งร่องรอยของความงามในยุคเก่าสมัยสถาปัตยกรรมแบบตะวันตกเข้ามามีอิทธิพลในเมืองไทย ที่กรุงเทพฯ ร่มรื่นด้วยต้นไม้และคูน้ำใสสะอาด มีคลองเป็นทางระบายน้ำทุกหนทุกแห่ง ชีวิตยังสงบราบเรียบ ไม้ร้อนจนเดือดพลั่งอย่างทุกวันนี้

ผมลงจากรถไปยืนเก้ ๆ กัง ๆ มองตัวบ้านที่มีแต่แสงไฟฟ้าเหลืองชืด ๆ ลอดออกมาด้วยความขยาด จวบจนกระทั่งคนที่เปิดประตูบ้านรับผม เดินมาถึงเขบอกผมว่า

“เชิญข้างในก่อนครับ ผมจะไปเรียนท่าน”

ผมก้าวขึ้นบันไดตามคำเชื้อเชิญอย่างระมัดระวัง ไม่ได้ระวังว่าพ้อพันประตูเข้าไป ประตูจะปิดดังจับ ท่านเคานต์เขี้ยวแหลมจะโดดออกมาใส่หรืออะไรทำนองนี้ แต่ระวังว่าบันไดและไม้กระดานเก่าคร่ำคร่าทุกแผ่นที่เหยียบอยู่นั้น จะทรยศหักโครมพาผมหล่นลงใต้ถุนบ้านเมื่อไรก็ได้ใครจะรู้

ผมเข้าไปนั่งตัวลีบอยู่ในห้องรับแขกซึ่งเป็นห้องกว้างเพดานสูงลี้วตามแบบบ้านสมัยเก่า แขนงอักษกลับแบบโบราณ แต่ใช้หลอดไฟฟ้าธรรมดาแทนไส้ตะเกียง แก้วรับแขกเป็นไม้ดำแบบเก่าและแก้วคร่ำคร่าจริง ๆ เสียด้วย ไม่มีอะไรสะดุดตา นอกจากแก้วอ้อมสลักสองตัวที่มุมห้อง ซึ่งเป็นแก้วอ้อมหลังตรงมีแขนอย่างที่เรียกว่าอาร์มแซร์ ลวดลายสลักที่พนักนั้นละเอียดยับ ลักษณะคล้ายตราอะไรสักอย่างที่ผมดูไม่ออก และคล้ายกับมีตัวหนังสือเป็นแถวโค้ง ๆ อยู่ด้านล่าง ซึ่งผมยังไม่ทันสะกดได้ครบก็พอดิเจ้าของบ้านเข้ามาในห้องเสียก่อน

ผมรีบยกมือไหว้คุณเพิ่มยศซึ่งเป็นชายร่างผอมบาง ผิวซีดแสดงว่าไม่เคยถูกแดดถูกลมมาเป็นเวลานาน ผมบนศีรษะหงอกขาวไปหมดแล้ว แต่ว่าเค้าหน้าเท่าที่เห็นออกจะคมคายอยู่ไม่น้อย แสดงว่าตอนหนุ่ม ๆ คุณเพิ่มยศคงจะรูปหล่อเอาการ

“สวัสดิ์...สวัสดิ์...” คุณเพิ่มยศรับไหว้อย่างใจดี “คุณมาจากสำนักงานคุณนั้นเพิ่งไปใหม่ เออ เร็วทันใจดีจริง ขอบใจบันเทิงด้วย...คุณนี่ยังดูหนุ่มมาก เห็นจะเพิ่งจบสินะ”

“จบมาหลายปีแล้วละครับ”

“พอจะรู้กฎหมายได้ข้านายใหม่ล่ะ เรื่องของผมมันไม่มีอะไรยุ่งยากหรอก แต่มีข้อสังเกตนิดหน่อยเลยต้องเชิญนายความมาพบ...ผมไปหาเองไม่ไหว ทนร้อนไม่ไหว...กลางคืนเย็นสบายหน่อย ผมถึงจะไปไหนได้บ้าง แยกหน่อยนะ”

คุณเพิ่มยศพูดจาเรื่อยเจื้อย แต่ก็ยังดีที่ได้เนื้อถ้อยกระทงความมาครบ แสดงว่าสติปัญญายังไม่เลอะเลือน

ผมขอรวบรัดตัดความว่า ได้คุยกันสักหน่อยก็ได้รู้ว่าคุณเพิ่มยศเป็นพ่อม่ายมีลูกคนเดียว ซึ่งไปเรียนอยู่เมืองนอกเสียจนคนทางบ้านแทบจะลืม ตัวคุณเพิ่มยศนั้นได้รับราชการมาด้วยความสุจริตจนเกษียณในตำแหน่งผู้อำนวยการกองเมื่อสุจริตก็เลยไม่มีอะไรตกทอดเป็นมรดกให้ลูกได้มากนัก นอกจากเงินตอบแทนทั้งหลายแหล่งที่ราชการจะพึงให้ได้ บวกกับเงินสดที่คุณเพิ่มยศอดออมสะสมไว้ในธนาคารเป็นจำนวนที่ไม่มากแต่อย่างใด

แต่คุณเพิ่มยศมีสมบัติชิ้นสำคัญได้แก่ คฤหาสน์พระเจ้าเหาที่ฟ้านกอยู่หน้าบวที่ที่ดินเนื้อที่ไร่ครึ่งที่ล้อมอยู่ และตึกแถวด้านหน้าบ้านที่ปลูกให้เขาเช่า แจกมาขอปลูกให้ทำสัญญาเช่าสิบห้าปีแล้วตกเป็นของเจ้าของ ตอนนั้นก็ตกเป็นของแกมาสิบกว่าปีแล้วรอเวลาจะรื้อต่อไป

“บ้านที่ดินและตึกแถวนี้ มีราคากว่ายี่สิบล้านบาท ถ้าผมจะขาย” คุณเพิ่มยศว่า “หรือจะโกงถึงสามสิบล้าน ผมก็ว่าไม่ยาก ยี่สิบห้าล้านน่าจะขายได้แน่”

ผมเดาว่า คุณเพิ่มยศคงจะมีเชื้อสายตระกูลผู้ลากมากดีเก่าแก่ บรรพบุรุษคงจะมาปักหลักอยู่ที่นี้ หลังกรุงศรีอยุธยาแตกใหม่ ๆ แล้วก็เลยสร้างบ้านนี้ไว้ เป็นเกียรติแก่ลูกหลานสืบกันต่อมา แกถึงไม่ยอมขายให้เจ๊กทำเดี่ยว แม้จะได้ธนบัตรตอบแทนชนิดกองท่วมหัวท่วมหู

“แต่ท่านไม่ขาย จะยกให้ทายาทท่านใช่ไหมครับ” ผมถาม

“ใครว่าละ ผมอยากขายจะตาย เงินยี่สิบห้าล้านได้มาโดยไม่คอร์รัปชันนะ ไม่น่าเอาหรือคุณ” คุณเพิ่มยศว่า

“อ้าว! ก็ขายสิครับ” ผมรู้สึกผิดคาดอย่างแรง

“ผมขายไม่ได้ ไม่กล้าขาย” คุณเพิ่มยศถอนใจเฮือก “ถ้าขายได้ผมขายเสียนานแล้ว ไปซื้อบ้านจัดสรรหลังละสี่ห้าล้านอยู่สบายใจเฉิบไปนานแล้วเรื่องอะไรจะทนอยู่บ้านนี้ แต่ผมก็ไม่กล้า ต้องทนอยู่ไปจนกว่าจะตาย ผมก็แก้เต็มที่เตรียมตัวจะตายได้แล้ว”

ท่าทางคุณเพิ่มยศก็ดูไม่แก่ขนาดเลอะเทอะ ขนาดปุนนี่เขายังเป็นรัฐมนตรีกันได้สบายมาก ทำไมแกพุดอะไรกววนขอบกล

“ผมกลัวอยู่อย่างหนึ่งว่าถ้าผมตายไป เจ้าลูกชายผมมันได้บ้านนี้เป็นมรดก มันคงรีบขายทันที ผมรู้นิสัยมันดี มันยอดจะงกเงินเลย ใ้ลูกคนนี้ดีแต่ผลาญเงินเท่าเดียว”

“ทำไมท่านถึงไม่อยากขายบ้าน ทั้งๆอยากขาย...” นี่ผมก็พลอยกววนไปอีกคน “ขอโทษท่านจะอธิบายให้ฟังหน่อยได้ไหมครับ ถ้าหากว่ามันเกี่ยวข้องกับ การทำพินัยกรรมฉบับนี้”

คุณเพิ่มยศอึ้ง แต่แล้วตอบว่า

“นี่แหละ ผมถึงต้องปรึกษาทนายความ เพราะผมอยู่บ้านหลังนี้มาโดยไม่ขายให้ใคร ถึงมันไม่เอาอยู่ ผมก็ทนที่ซื้ออยู่มาเรื่อย ๆ แล้วก็อยู่มาได้โดยไม่มีอะไรเกิดขึ้น สบายทุกอย่าง ไม่เคยต้องกระทบกระเทือนอะไร เวลาอยู่ในบ้านแม้แต่หวัดก็ไม่เคยเป็น”

ผมมองหน้าคุณเพิ่มยศ ไม่แน่ใจว่าได้ยินคำสุดท้ายอย่างถูกต้อง

“ท่านหมายความว่า อยู่บ้านนี้แล้วไม่เป็นหวัดหรือครับ”

“ไม่ใช่เฉพาะหวัดนะคุณ เจ็บไข้ได้ป่วยอะไรก็ไม่มี ขโมยไม่เคยเข้า ของไม่เคยหาย ผมเองเป็นคนแพ้นแดด ออกไปนอกบ้านจะไม่สบาย แต่อยู่ในบ้านแล้วเย็นสบายดีทุกอย่าง จนไปไหนไม่ได้เลย” คุณเพิ่มยศว่า “ผมว่าเขาดูแลผมดีทุกอย่าง”

“เขา?”

“ก็บ้านนี่นะซี”

“ใครนะครับ?”

“คุณจะเรียกว่าเจ้าของบ้าน หรือพระภูมิเจ้าที่อะไรก็ตามใจ ผมเคยบอกใครแล้วไม่มีใครเชื่อผมสักคน แต่ผมเรียกรวมๆไปว่าบ้าน ความจริงผมน่าจะรู้ว่าอาคารพณในบ้านนี้แรงแคไหน”

ว่าแล้วไง เห็นท่าทางยังดีผมนึกว่าคุณเพิ่มยศจะยังไม่เลอะเทอะ เอาเข้าจริงแล้วไม่เบาเหมือนกัน

คุณเพิ่มยศเห็นสีหน้าผมแล้วก็หัวเราะที ๆ อย่างอารมณ์เย็น

“นึกแล้วว่าต้องไม่เชื่อ เอาเถอะ ไหนจะเล่าแล้วผมจะเล่าตั้งแต่ต้นก็แล้วกัน คุณจะช่วยผมได้เวลาผมขอคำแนะนำ เพราะถ้าคุณไม่รู้อะไรมาก่อน คำถามของผมเวลากาม คุณอาจจะว่ามันพิลึกก็ได้”

คุณเพิ่มยศลุกขึ้น เดินออกไปจากห้องก่อนจะกลับมาอีกสักครู่ใหญ่ ๆ ถือหนังสือมาด้วยเล่มหนึ่ง

หนังสือเล่มนี้ปกสีขาวเป็นกระดาษมัน พิมพ์ด้วยตัวอักษรดำ แบบหนังสือแจกงานศพทั่วไป ลักษณะเก่าแก่ จนกระดาษซีดเหลือง ๆ ไปหมดแล้ว แสดงว่าอาจจะอายุมากกว่าผมเสียอีก

คุณเพิ่มยศเปิดให้ผมดูหน้าแรก ๆ ซึ่งเป็นรูปถ่ายของบ้านหลังหนึ่ง เท่าที่เห็นเป็นคฤหาสน์ที่งามไม่น้อย มีคลองอยู่ทั้งด้านซ้ายและด้านขวาของบ้าน แสดงว่าเป็นภาพเก่าแก่หลายสิบปีแล้ว

“บ้านนี้เอง สมัยสร้างเสร็จใหม่ ๆ” คุณเพิ่มยศอธิบาย “หนังสือนี้เป็นหนังสือแจกงานศพของคุณปู่ผม แต่ด้วยเหตุผลบางประการหนังสือเล่มนี้ถูกเก็บหมด เพราะเรื่องราวบางตอนเป็นเรื่องกระทบกระเทือนสังคมในสมัยนั้นเอาการ ตอนนั้นเป็นสมัยสมบูรณาญาสิทธิราช ก่อนเปลี่ยนแปลงการปกครองนิดหน่อย ความจริงก็อาจจะมีเรื่องราวใหญ่โตแล้วก็ได้ บังเอิญเมืองไทยตอนนั้นกระทบกระเทือนเรื่องเศรษฐกิจตกต่ำเสียก่อน ก็เลยไม่มีใครมาเอาเรื่องกับเรามากนัก”

ผมฟังอย่างสนใจ รู้สึกว่าเรื่องนี้คงจะเหมือนนิยายจากอดีตประเภทที่เหมาะสมจะเอาไปทำเป็นหนัง แต่ผมก็ไม่ได้ขัดคอคุณเพิ่มยศ

“ก่อนอื่นผมต้องอธิบายให้คุณฟังก่อนว่ารกรากของเรามาจากอยุธยา เราเพิ่งจะปลูกบ้านอยู่ที่กรุงเทพมหานครคุณปู่ฉันเอง พวกเรามีฐานะร่ำรวยโดยไม่ได้เข้ารับราชการกันเลยสักคน แต่เป็นเศรษฐีอยู่แถวบางปะอินตั้งแต่สมัยต้นรัตนโกสินทร์หรือกรุงธนบุรีโน่น ตอนผมเกิดมาคุณทวดของผมหียมีชีวิตอยู่ ท่านอายุเก้าสิบกว่าท่านถึงได้ตาย ตัวท่านเองท่านบอกว่า ท่านเกิดสมัยพระเจ้าตากสินครองราชย์อยู่ที่ธนบุรี กรุงเทพฯยังไม่ได้ตั้งด้วยซ้ำไป”

แม่โวย...ผมรีบบวกลบคุณหารอายุกันให้วุ่น มันก็ออกจะเป็นไปได้จริง ๆ

ผมเคยได้ยินคนแก่สมัยนี้ พูดถึงบรรพบุรุษที่อพยพกันมาตั้งหลักฐานที่กรุงเทพฯ กันใหม่ ๆ ว่าทันเห็นหน้ากันก็มี เพราะกรุงเทพฯ อายุยังไม่ถึงสองร้อย เรียกได้ว่าไม่กี่ชั่วคน

“ผมนะยังเด็กมากตอนคุณทวดตาย ไม่ทันได้รู้ความอะไรมา แต่คุณปู่ผม คุณพ่อผมรู้ดีกว่าผมมากมายนัก เพราะท่านฟังมาตั้งแต่เกิด ผมเองเกิดปลายสมัยพระพุทธเจ้าหลวง ก่อนท่านเสด็จสวรรคต คุณพ่อผมเกิดต้นรัชกาล ส่วนคุณปู่เกิดรัชกาลที่ ๒ ท่านยังเคยเล่าถึงสุนทรภู่ให้ผมฟังเลยว่า พระศรีสุนทรโวหารเจ้ากรมพระอาลักษณ์เคยไปแวะพักบ้านท่านที่บางปะอิน ตอนไปเที่ยวอยุธยา”

แม่ไว้อ...ผมอุทานในใจเป็นครั้งที่สอง

“สังคมไทยสมัยก่อนนะแคบ ใครทำอะไรกันที่ไหน รู้กันหมด ก็พลเมืองในกรุงเทพฯ นะก็หมีนกันเขียว ยิ่งสมัยปลูกบ้านนี้ใหม่ ๆ แถวนั้นวันดีคืนดียังมีคนเห็นจะเข้เลยคุณ เพราะคลองมันติดกับแม่น้ำเจ้าพระยา แถวปทุมวันนะป่าตี ๆ นี้เอง”

ผมรู้สึกว่าคุณเพิ่มศลงจะฟังกันใหญ่แล้ว จำต้องคัดหางเรือเทียบฝั่งเสียบ้าง

“แล้วเรื่องบ้านนี้ล่ะครับ”

“อ้อ! บ้าน” คุณเพิ่มศทำท่าเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเริ่มต้นไว้ตรงไหน “เออ! บ้าน จริง จริง...ผมออกนอกเรื่องไปหน่อย”

ไม่หน่อยละครับ...ผมนึกในใจ...ลองคุยกันแบบนี้มีหวังนั่งกันสว่างคาตาไม่รู้

“อ้อ...ผมบอกว่าการบุรุษผมเป็นคนธรรมดาใช้ไหมคุณ ที่นี้พอย้ายมาอยู่กรุงเทพฯ เรามาปลูกบ้านเป็นเรือนฝากระดานอยู่ริมน้ำ โอ้โถงหน่อยแต่ก็มีใครว่า ต่อมาคุณปู่เล่นซื้อที่ปลูกตึกตรงนี้ คนก็ตกใจกันใหญ่ เพราะตอนนั้นมีแต่เจ้านายเท่านั้นถึงจะปลูกตึกใหญ่โตกันอยู่ได้ อย่างวังบางขุนพรหมนั่นไง พวกข้าราชการจะอยู่ตึกได้ตอนนั้นต้องเป็นผู้ใหญ่จริงๆ ขนาดเจ้าพระยา ตอนหลัง ๆ นั้นแหละถึงได้ค่อยมีเพิ่มมากขึ้นหน่อย ในสมัยรัชกาลที่ ๖ กับรัชกาลที่ ๗ แต่ตอนปลูกบ้านนี้เขาสือกันหัวคลองท้ายคลองว่าทำเทียมเจ้าเทียมนาย คุณปู่รู้แต่ก็เฉย ท่านก็อยู่ของท่าน มีคุณพ่อท่านนั้นไม่สบายใจ พอคุณปู่ตาย ท่านก็เลยเขียนประวัติของตระกูลเราลงในหนังสืองานศพ ให้รู้ว่าเรามีเชื้อมีสายเจ้านาย

เหมือนกัน บ้านหลังนี้สร้างก็เพื่อเป็นที่ระลึกถึงต้นตระกูลของเรา ซึ่งเป็นเจ้านาย
แท้ ๆ ชื่อเจ้าครอกทองคำกับเจ้าครอกฉาย”

คุณเพิ่มศหุุด เหมือนเปิดโอกาสให้ผมซัก ผมก็เลยซัก
“เจ้าครอกอะไร ครับ”

“คุณไม่รู้จ้กคำว่า ‘เจ้าครอก’ หรือ อย่างเจ้าครอกคุณทลกับเจ้าครอก
มงกุฎที่นิพนธ์เรื่อง ‘อิเหนา’ นั้นไง ท่านเป็นพระธิดาพระเจ้าบรมโกศกับเจ้าฟ้า
สังวาลย์ ที่ผมจะบอกคือ ในบรรดาเจ้านายในราชวงศ์บ้านพลูหลวงที่แตกฉาน
ชานเขินกันไปตอนกรุงศรีอยุธยาแตกมีสององค์ชื่อเจ้าครอกทองคำกับเจ้าครอก
ฉายหนีไปบางปะอิน ท่านไม่ประสงค์จะให้ใครรู้ว่าเป็นเจ้านาย เพราะบ้านเมือง
แตกระส่ำระสายกันหมดทุกหย่อมหญ้าแล้ว ก็เลยใช้ชื่อเป็นธรรมดาทำมาหากิน
อยู่ที่นั่นกับญาติ ๆ ฝ่ายมารดาของท่าน แล้วก็เลยแต่งงานกันเอง ใช้ชื่อว่าพ่อ
ทองคำ แม่ฉาย มีลูกออกมาคนหนึ่ง ตอนนั้นพระเจ้าตากสินท่านได้เป็นกษัตริย์
สถาปนากรุงธนบุรีขึ้นมาแล้ว อยุธยาตลอดจนราชวงศ์บ้านพลูหลวงก็เป็นอันจบ
สิ้นลงแค่นั้น”

“แล้วลูกของเจ้าครอกสององค์นั้น...” ผมว่าก่อนจะชะงักไว้เพียงแค่นั้น
เพราะรู้คำตอบโดยไม่ต้องพูดจบ

“ชื่อพูด เป็นคุณทวดของผมเอง” ❖

คุณเพิ่มยศหยุดนิดหนึ่ง เหมือนกับจะให้เห็นแสดงความตื่นเต้นออกมา ผมก็เลยต้องเอออวยไปตามกาลเทศะ ทั้ง ๆ ว่าเป็นไปแล้วผมไม่ได้ยินดียินร้ายอะไร กับพงศาวดารตระกูลแก่ที่แก่ยกมานัก เพราะผมไม่ค่อยรู้เรื่องพวกนี้ และมันไม่ได้เกี่ยวอะไรกับผมเลยสักนิด

“ไอ้โฮ ชั้นหรือครับ”

“ใช่ซีคุณ มันเป็นเรื่องลับที่รู้จักเฉพาะในครอบครัวเรา เพราะการเปิดเผยความจริงในสมัยกระโน้น เจ้าครอกทั้งสองพระองค์ต่างก็ไม่แน่ว่าจะมีผลกระทบกระเทือนอะไรหรือไม่ เพราะตอนนั้นแผ่นดินก็กลายเป็นของราชวงศ์ตากแล้ว พอบ้านเมืองสงบ ท่านก็ไปชุดสมบัติเก่าที่ฝังไว้ที่อยุธยา เอามาตั้งเนื้อตั้งตัวกันเราก็เลยมีชื่อว่าเป็นเศรษฐีใหญ่ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้ค้าขายหรือรับราชการ มีเงินจนกระทั่งปลุกตึกหลังนี้ได้”

คุณเพิ่มยศถอนใจยาว เหลือบมองไปรอบ ๆ ดูตึกโบราณนั้นด้วยแววตาอาลัยอาวรณ์

“หลังบ้านนี้ เมื่อก่อนเป็นคลองเชื่อมต่อกับแม่น้ำเจ้าพระยา แต่เดี๋ยวนี้เขาทำถนนกบหลบหมดแล้ว เหลือแต่ส่วนติดกับบ้านนี้เป็นสระน้ำอยู่ เมื่อก่อนบ้านนี้มีคลองล้อมรอบ ดูคล้ายกับเป็นปราสาทกลางน้ำ ชาวบ้านเขาเลยเรียกกันว่า ‘บ้านวังน้ำ’ เพราะมันใหญ่โตเหมือนวัง”

“อ้อ ครับ”

“คุณปู่ท่านรักบ้านนี้มาก ท่านเชื่อว่าท่านควรจะอยู่บ้านอย่างนี้ เพราะท่านมีเชื้อมีสายเจ้านายมาแต่อยุธยา...เออ...เราก็ตีเพียงแต่พูด ๆ กันเท่านั้นนะในบ้าน ไม่ได้แสดงที่ไหนหรอกแต่คุณปู่ผมฟังใจมาก แล้วท่านเองก็เป็นคนเก่งทางอาคมของขลัง ท่านก็เลยทำพิธีฝังของขลังไว้ในบ้าน ไม่ให้ใครรุกรานได้ แล้วพวกเราก็ตองอยู่ที่นี้ละ ห้ามให้คนอื่นที่ไม่ใช่เจ้านายมาอยู่แทน ไม่จั้นท่านแข่งให้

วิบัติกันหมด ทั้งคนขายคนมาอยู่...”

คุณเพิ่มยศถอนใจเฮือก ผมก็เบิกตาถอนใจเพราะรอฟังเสียงแทบจะหลับอยู่แล้ว

“นี่นะหรือครับ เหตุผลที่ว่าขายบ้านไม่ได้”

“เหตุนี้ละ แล้วไม่ใช่ของเล่น ๆ นะคุณ พวกผมรู้จักันดีทีเดียวว่าบรรพบุรุษผมดูแลไหน เดียวนี้ก็ยังมีคนเห็นกันบางครั้ง จนไม่มีใครอยู่ติดบ้าน คนใช้ใหม่มาไม่เท่าไร มันลาออกหมด ผมเองเห็นจนชินเสียแล้ว”

“เห็นอะไรครับ”

“เห็นหมดทุกคนนะคุณ ตั้งแต่คุณทวดมาจนคุณพ่อผม ดึก ๆ ยังงี้ทำงานเดินตามระเบียบเข้าแถวทีเดียว”

อ้อ...บ้านนี้มีผีพาเหรดให้ดูด้วยแฮะ ความรู้สึกเย็น ๆ ตามโซ่หลังขึ้นมาจากทันที

ปกติบ้านเก่า ๆ มักจะมีผีสิงสู่มากกว่าบ้านใหม่ ยิ่งในที่เงียบเขียบใกล้ป่าช้าหรือป่าเขาลำเนาไพร ยิ่งมีแนวโน้มจะพบกับบุคคลจากต่างโลกได้มากกว่าแถวพาหุรัดหรือสุขุมวิท จะด้วยบรรยากาศหรือเป็นรสนิยมของผีผมก็ไม่รู้ รู้แต่ว่าคนที่ปากเก่งเวลาอยู่ในที่สว่าง มักจะปลดแอกตอนอยู่ในที่มืดนั่น รวมทั้งตัวผมด้วย

“แล้วไม่กลัวหรือครับ”

“ผมนะไม่กลัวหรอก ผมรู้จักทุกคนเลยจะกลัวทำไม แต่คุณนึกถึงคนอื่นที่เขาไม่รู้จักบ้างซี รวมทั้งเจ้าลูกชายผมด้วย อ้อ ผมยังไม่ได้เล่าเรื่องลูกชายให้ฟังใช่ไหม”

“ยังครับ” ผมตอบ นึกทอดอาลัยว่าคงต้องค้างที่บ้านนี้เสียแล้วสินนี้

“ผมส่งลูกชายไปอยู่เมืองนอกตั้งแต่วัน ๆ ไม่เคยอยู่บ้านนี้หรอก แทบไม่เคยเลยดีกว่าเพราะแม่เขาตายมันอายุได้ไม่กี่ขวบ ผมก็ส่งเข้าโรงเรียนประจำ พอมันจบจากโรงเรียนผมก็ส่งให้ไปนอนกให้ไปเรียนอะไรก็ได้ ไม่ต้องกลับมาเร็วนักหรอก มันก็เลยไปเสียจนผมเกือบจะลืมมัน”

“ทั้ง ๆ เป็นลูกคนเดียวหรือครับ” ผมถามด้วยความสงสัยสายสัมพันธ์เท่าที่ฟังชัด ๆ

“ลูกผมมันเหมือนผู้เหมือนคนเสียทีไหน” คุณพ่อว่า “ตอนเล็ก ๆ มันก็ไม่เท่าไรหรอกเพราะยังเด็ก ผมดูไม่ออกว่าเหมือนใคร พอโตขึ้นนี่สิ ใ้ลูกผม

ความคิดความอ่านเหมือนคนเขาที่ไหน ผมเล่าให้ฟังเรื่องตระกูลเรา มันก็บอกว่ากินเข้าไปไม่ได้ เห็นบ้านช่องมันตั้งท่าจะขายตะ ยิงผมยกเรื่องบรรพบุรุษขึ้นมา ไอ้ลูกเวรต้นหัวร่อ บอกว่าจะจับใส่หม้อถ่วงน้ำให้หมด ผมจ้ขนหัวลุก กลัวมันโดนหักคอเสียแทบแย้ เลยไล่ ๆ มันไปพันหูพันตา”

“แค่นี้หรือครับ”

“อ้อ มีอีกเยอะแยะที่มันไม่ค่อยลงรอยกับผม เพราะมันขวางโลก ขวางจนไม่รู้จะขวางกับใครมันหันมาขวางกับผมเข้า อยู่กับมันผมไม่ค่อยมีความสุขเท่าไร บอกตามตรง นี่ผมจะตายวันตายพรุ่งไม่รู้ ต้องทำพินัยกรรมยกบ้านให้มันนี่ ผมหนักใจเหลือเกิน กินไม่ได้นอนไม่หลับมาหลายวันแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้น ผมว่าท่านอย่ายกบ้านนี้ให้บุตรเลยเสียไม่ดีกว่าหรือครับ” ผมออกความเห็นหลังจากทนอัดอั้นตันใจฟังอยู่เป็นเวลานาน

“แล้วผมจะยกให้ใครได้ละคุณ”

“ก็ยกให้เป็นการกุศลไปเสียเลยไม่ได้หรือครับ”

“ไม่ได้ซี ยกให้เขา เขาโดนผีหลอกหัวโกรันว่ายังโงะ แทนที่จะได้บุญ ผมมิตกนรกเลยรี” คุณเพิ่มยศร้องลั่น “แล้วบ้านนี้ขึ้นหรือเข้าเป็นเกิดเรื่องแหง ๆ ทำอะไรไม่ได้ทั้งนั้น นอกจากให้คนในตระกูลผมมาค้ำอยู่ตลอดไป แล้วผมก็ไม่มีใครนอกจากลูกผมคนเดียว ถึงมือมันคงขายแน่ ๆ”

“ท่านจะไม่มีทางตกลงกับบุตรของท่านเลยหรือ” ผมถามอย่างอ่อนใจ

“เรื่องอะไรมันจะไปฟังผม นอกจากผมจะระบุไว้ในพินัยกรรมว่าห้ามขาย”

“ไม่เหมาะะกระมังครับ” ผมว่า “ไปจำกัดสิทธิเขาเกินไป นอกจากจะบอกไว้ว่าจนกว่าเขาจะบรรลุนิติภาวะอะไรแบบนี้”

“ลูกผมมันบรรลุนิติภาวะแล้ว ตอนนี่ผมเจ็ดสิบกว่า มันก็สี่สิบกว่า เข้าไปแล้ว ถ้ารอเห็นจะต้องรอจนตายมากกว่ารอให้มันโต” คุณเพิ่มยศหน้าตาหมกหมุ่น

“ไม่มีหลานหรือว่าน้องที่จะพอรักษาไว้แทนได้หรือครับ” ผมหาทางออกให้เรื่อยไป

คุณเพิ่มยศกะพริบตา แล้วสีหน้าก็แจ่มใสขึ้น

“เออ...จริงซี ป้า! ผมนี่ทำไม่ทันนึกข้อนี้มาก่อน จริงละผมมีหลาน... ลูกของน้องชายผมเอง แต่มันไปอยู่ที่ไหนตอนนี้ไม่รู้”

ผมเขียน ปลอ่ยให้เจ้าของบ้านทบทวนความจำอยู่ครู่หนึ่ง คุณเพิ่มยศ เคาะนิ้วลงบนเก้าอี้แทนเก้าอี้อย่างวุ่นวายใจ

“น้องชายผมตายไปนานแล้ว เมียเขาแต่งงานใหม่ ผมก็เลยไม่ได้ติดต่อกันด้วยอีก เพราะเห็นเป็นคนอื่นไปแล้ว เขามีลูกติดไปคนหนึ่งอายุสิบขวบได้ ตั้งสิบห้าสิบหกปีแล้ว เออ! ปานนี้มันก็นุ่มเต็มตัวแล้วซินะ”

“ชื่ออะไรครับ”

“ชื่อเระ...ชื่อเอาอย่างจากพ่อมัน ผมชื่อเพิ่มยศ น้องผมชื่อพันลึก...ลูกมันเลยชื่อพันแสง ไขแล้ว เจ้าพันแสง นามสกุลทองคำฉาย”

ท่าทางคุณเพิ่มยศตื่นเต้นขึ้นทุกที

“จริงซิ หลานชาย ผมอยากพบมัน...เพื่อมันจะมีความคิดมากกว่าลูกผมมั้ง เสียแต่ผมไม่รู้ว่ามันอยู่ไหน ผมเองไปไหนมาไหนลำบากก็เลยเท่ากับตัดญาติขาดเพื่อนไปหมด คุณช่วยสืบหาให้ผมทีได้ไหม”

“ได้ครับ แต่ว่าจะหาทางพบแบบไหนล่ะครับ”

“ประกาศหนังสือพิมพ์ก็แล้วกันงายดี ผมจะวานคุณไปติดต่อลงแจ้งความถ้าผมพบมัน แล้วมันทำตัวดีถูกใจผม ผมจะยกบ้านให้”

เจ้าหนุ่มคนนั้นคงสติดีพอจะไม่ซ้อกตายเสียก่อนที่ยี่สิบห้าล้าน จู่ ๆ ก็ลอยมาถึงมือ ถึงจะแถมพาเหรดชุดผีมาให้ด้วยก็ยังไม่รับว่าคุ้ม เพราะบ้านนี้ผมดู ๆ ไป รื้อหรือไม่รื้อก็มีหวังพังลงมาในอนาคตไม่ช้านี้

นึก ๆ แล้วอยากจะทำข้อเสนอตัวเป็นบุตรบุญธรรมของแกเป็นกำลัง

“ผมนึกว่าจะทำพิธียกกรรมเสียคืนนี้ ก็พอดีคุณมาสะกิดให้นึกถึงหลานขึ้นมาได้” คุณเพิ่มยศหันขวับ “งั้นผมจะรอพบมันก่อนแล้วค่อยทำพิธียกกรรม เห็นจะเหมาะกว่า”

ผมขอรวบรัดตัดความว่า ผมลาจากคุณเพิ่มยศกลับมาถึงบ้านเอาเกือบตีสาม พอจ้วงเจียลุกขึ้นได้ในตอนเช้าก็ตรงไปบริษัทของหนังสือพิมพ์ชายดีสองฉบับ ขอลงแจ้งความประกาศหานายพันแสง ทองคำฉาย เป็นเวลาสามวัน โดยจ่ายสตางค์ค่าลงแจ้งความให้ตามที่คุณเพิ่มยศให้มา

แล้วหลังจากนั้นผมก็ได้ข่าวได้คราวอะไรจากบ้านนี้อีกเลย เพราะตอนนั้นมันยุ่งอยู่กับอีกคดีหนึ่งที่ทำให้ผมต้องระหะหนไปถึงลำปาง ค้างอยู่เสียหลายวัน กว่าจะได้กลับมาสูดอากาศเป็นพิษในกรุงเทพฯ ให้ชื่นใจใกล้ตายเข้าไปอีก

วาระหนึ่ง

พอมาถึงสำนักงาน เปิดหนังสือพิมพ์ออกอ่านก็เจอข่าวว่าคุณเพิ่มยศจากโลกนี้ ไปร่วมขบวนพาเหรดกับบรรพบุรุษของแกเสียแล้ว เมื่อสองสามวันก่อน ขณะนี้กำลังมีการสวดอภิธรรมศพแกอยู่ที่วัดชั้นดีแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ

ผมรู้สึกใจหายนิดหน่อย เพราะเห็นหน้ากันอยู่หลั่ด ๆ ก็จากกันไปเสียอีก รายหนึ่งแล้ว นึกว่าถ้าถึงวันเผาแกเมื่อไร ผมอาจจะไปร่วมงาน ถ้าหากว่าว่าง และไม่ลืมเสียก่อน

อาจารย์บัณฑิตงโผล่ออกมาจากออฟฟิศ เห็นผมเข้าก็บอกว่า

“อ้าว กลับมาแล้ว รู้หรือยังคุณเพิ่มยศ ทองคำฉาย ตายแล้ว”

“ครับ อ่านข่าวแกอยู่นี่” ผมตอบ พลางส่งหนังสือพิมพ์ให้ “ปุบปับ เหมือนกัน ผมเลยไม่รู้ว่แกทำพินัยกรรมแล้วหรือยัง”

“เอ ไม่รู้เหมือนกัน ไม่เห็นแกติดต่อมาอีก อ้อ! แกโทร.มาหาพอดีปานิก ไปลำปาง แกก็เลยวางหูไป ผมรู้แต่ว่าลูกแกกลับมาจากอเมริกาแล้ว มาช่วยจัดการศพพ่อ ก็คงไม่มีปัญหาอะไรหรอก เรื่องมรดก เพราะแกมีลูกคนเดียว”

ผมขยับจะบอกอาจารย์บัณฑิตงเรื่องหลานชายที่คุณเพิ่มยศติดตามหา แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ เพราะมันอาจเป็นเรื่องปลื้กย่อยย่ไม่มีคว่หมายอะไรนัก ในเมื่อหลานชายแกอาจไม่รู้ข่าวเลยไม่มาพบ หรือมาพบแต่สัมภาษณ์กันแล้ว บังเอิญไม่ถูกอกถูกใจแก ก็อาจจะเป็นไปได้ทั้งสองทาง

ในเมื่อคุณเพิ่มยศตายลงไปแล้ว ทุกอย่างน่าจะจบสิ้นลงเพียงแค่นี้ ลูกแกถ้าเป็นอย่างที่แกบอก คงจะขายบ้านวังน้ำไปโดยเร็วที่สุด เอาเงินยี่สิบล้านเข้ากระเป๋านอนกินดอกเบีย้ให้กระเป๋าทุง แทนจะทนทรมานอยู่ในบ้านเก่าแก่ทรุดโทรมเต็มทีหลังนั้น

แต่นั้นแหละ คนอย่างผมถ้าคาดว่เรื่องอะไรยาก มันจะง่าย และถ้าคิดว่าเรื่องอะไรง่ายตายสะดวงสบายไม่มีปัญหา มันจะไปเจอกระดุกติดคอเข้าอย่างแรงเสมอ

อีกไม่นานต่อมา สำนักงานผมก็มีโอกาสได้ต้อนรับแขกคนหนึ่งที่มาตามหาผมให้วุ่นไปหมด

“ผมชื่อพันแสง ทองคำฉาย” เขาแนะนำตัวเองเมื่อทรุดตัวลงนั่งตรงหน้าโต๊ะทำงานของผม

“เอ๊ะ...อ้อ...” ผมว่า “อ้อ! สวัสดีครับ ผมเคยได้ยินชื่อของคุณจากคุณลุงของคุณ”

“ครับ เรื่องนี้เองผมถึงมาหาคุณ” เขาตอบเรียบ ๆ

พันแสงอยู่ในวัยหนุ่มฉกรรจ์ หน้าตาไม่เลว แม้ว่าจะสวมแว่นสายตาทาหนาเอาการอยู่บนตี่งจมูก แต่รูปร่างคูดึงผายสมเป็นชายชาติตรีคนหนึ่ง แต่งกายด้วยเชิ้ตแขนยาวสีอ่อน ๆ และกางเกงสีกลมกลืนกันดูเรียบร้อยเป็นผู้หลักผู้ใหญ่กว่าวัย ดูจากการพูดจาและท่าทาง ทำให้เดาได้ว่าเป็นคนมีการศึกษาดีคนหนึ่ง อาจจะเคยผ่านเมืองนอกเมืองนามาแล้วด้วยซ้ำ

“มีเรื่องอะไรหรือครับ เชิญพูดได้เลย” ผมว่า “ผมเข้าใจว่าจะเกี่ยวกับคุณเพิ่มยศ”

“ครับ เรื่องนั้นแหละ” เขาตอบ พูดจาชัดเจนได้เนื้อถ้อยกระตังความดี “ผมเล่าให้ฟังแต่แรกเลยนะครับ คุณปาดิณ คุณจะได้ไม่งง แล้วจะได้ช่วยให้คำแนะนำว่าผมควรจะทำอย่างไรดี เพราะผมไม่ค่อยรู้เรื่องกฎหมายนัก”

“ครับ เชิญ” ผมว่า นึกในใจว่าผมคงจะหนีไม่พ้นบ้านผีพาเหรดเสียแล้ว แต่จะว่าไปมันก็เป็นเรื่องที่แปลกกว่าเรื่องทั้งหมดที่เคยเจอมา ลองฟังดูก็ไม่เสียหายอะไร

“ผมเกือบจะจำคุณลุงผมไม่ได้ ว่ามีญาติผู้ใหญ่อยู่กับเขาอีกคน” พันแสงเริ่มเล่า “เพราะคุณพ่อเสียไปตั้งแต่ผมยังเล็ก ผมแทบไม่ได้ติดต่อกับญาติข้างพ่อเลย จู่ ๆ ผมก็ได้อ่านประกาศในหนังสือพิมพ์ว่าคุณลุงอยากพบผม ผมแปลกใจจะไปหมด แต่ก็รีบไปหาเพราะดีใจที่จะได้พบพี่ชายของคุณพ่อ ผมเลยทราบจากปากท่านว่าท่านมอบให้คุณปาดิณเป็นผู้ประกาศหาผม เพราะท่านเองสุขภาพไม่ดีไปไหนไม่สะดวก”

“ครับ” ผมพูดได้แค่นี้

“เราคุยกันนานมากครับ ท่านเล่าถึงเรื่องเก่า ๆ สมัยคุณทวด คุณปู่ แล้วก็คุณพ่อผม คุณปาดิณคงเดาได้นะครับว่าผมไม่รู้มาก่อนเลย ผมก็เลยสนใจมาก เพราะก่อนนี้ผมรู้สึกเหงา ๆ อยากรู้กับบอกไม่ถูก ที่แทบจะไม่มียุติพี่น้องกับเขาเลย อยู่ ๆ ผมก็พบคุณลุงอย่างกะทันหัน ได้เข้าไปอยู่ในบ้านของตระกูลเรา...”

“ไปอยู่หรือครับ?”

“ครับ ท่านชวนผมไปพักอยู่ด้วย ผมก็เลยหอบของเข้าไปพัก” พันแสง

ขยับแว่นตอบอย่างกระตือรือร้น “เราพูดกันสนุกสนานมากครับ ทั้งคุณลุงทั้งผม อาจจะเป็นเพราะมีนิสัยถูกกันก็ได้ ผมก็เลยพักอยู่นานหลายวัน จนกระทั่งครบกำหนดที่ผมต้องกลับไปออสเตรเลีย”

“คุณไปเรียนอยู่ที่ไหนหรือครับ” ผมซักเมื่อได้จังหวะจะซัก

“ผมเรียนจบแล้วครับ แต่บ้านผมอยู่ที่นั่น ผมลืมนอกไปว่า คุณแม่ผม แต่งงานกับชาวออสเตรเลียแล้วเลยพาผมไปอยู่ที่ซิดนีย์ เวลานี้ก็ยังอยู่ที่นั่น ทำงานเปิดร้านสินค้าไทยครับ ผมก็เลยต้องทำหน้าที่ตัวแทน บินมาติดต่อสั่งของ ทางนี้ จัดการอะไรต่อมิอะไรแทน พอถึงกำหนดต้องไป ผมก็ลาคุณลุงไปบอก ท่านว่าผมจะกลับมาหาท่านโดยเร็วที่สุด เพราะคุณลุงไม่มีใครเลย ผมเป็นห่วง”

“แต่ท่านถึงแก่กรรมเสียก่อน” ผมต่อให้เมื่อเขาอึ้งไป ขณะพูดมาถึงตอนนี้

“ครับ ถึงแก่กรรมอย่างกะทันหัน พอผมกลับมา ก็พบแต่ลูกผู้พี่ของผม... คือลูกชายของท่านนะครับ กลับจากอเมริกามาครอบครองบ้านอยู่แล้ว เขาบอกว่าเขาจะขายบ้านโดยเร็วที่สุด”

“อ้อ...” ผมพึมพำ

“ผมตกใจ ผมบอกเขาว่าเขาจะทำอย่างนั้นไม่ได้ เพราะคุณลุงไม่ต้องการ เขาบอกว่าเขาเป็นทายาทของคุณลุง มีสิทธิ์จะขายได้เพราะบ้านนี้ตกเป็นมรดกของเขา ผมถามว่าเขามีพินัยกรรมหรือ เขาบอกว่าคุณลุงไม่ได้ทำเพราะเขาเป็นลูกคนเดียว ไม่ต้องทำก็ได้”

พันแสงทุบกำปั้นลงบนโต๊ะจนผมสะดุ้ง

“ไฉนล่ะ คุณป้าณิก มันไม่จริง คุณลุงบอกผมเองว่าจะทำพินัยกรรมยกบ้านนี้ให้ผม เพราะผมสัญญาว่าจะบูรณะซ่อมแซมอาคารอยู่เอง ไม่ขายเด็ดขาด แล้วพินัยกรรมนั้นอยู่ที่ไหน ผมอยากรู้แน่” ❖

๓

ผมฟังโดยไม่ได้รู้สึกตื่นเต้นอะไรด้วยมากนัก เพราะจะว่าไปแล้วเรื่องที่ พันแสงเล่ามาไม่ใช่เรื่องแปลกพิสดารตรงไหน มันเป็นเรื่องประเภทที่เกิดซ้ำแล้ว ซ้ำเล่าในสำนักงานทนายความแห่งนี้ ก็ไอ้เรื่องแย่งกันเป็นผู้รับมรดกนั่นแหละ ยิ่งเป็นมรดกที่ไม่มีพินัยกรรมด้วยแล้ว ลูกหลานจะชิงกันเป็นพัลวัน เหมือน นักฟุตบอลถึงสกัดพิชังลูกที่เดียว

“คุณเพิ่มยศบอกคุณว่า ‘จะ’ ทำพินัยกรรม แต่ตอนนั้นยังไม่ได้ทำใช้ไหม ครับ”

“ยังไม่ได้ทำครับ”

“แล้วคุณมีพยานหรือหลักฐานอะไรไหมที่แสดงว่าคุณเพิ่มยศได้ทำพินัย-กรรมไว้จริง”

พันแสงส่ายหัวไปมาอย่างอึดอัดขัดใจ

“ผมรู้ว่าคุณหมายความว่ายังไง คุณป้าณิก ผมสืบแล้ว คุณลุงไม่ได้ฝากอะไรไว้ที่สำนักงานทนายความ เพื่อนฝูงสนิท ๆ ของท่านก็รู้ว่าเรื่องพินัยกรรม ถ้าคุณลุงทำ ท่านคงเก็บไว้ในบ้านท่าน อาจจะอยู่ร่วมกับข้าวของส่วนตัวของท่านก็ได้ ถ้าลูกชายคุณลุงพบเข้า เขาอาจจะทำลายไปใครจะรู้ เพราะเขาไม่ได้ ประโยชน์อะไร”

“เป็นการกล่าวหาที่ยังไม่มีหลักฐานเพียงพอนะครับ” ผมเตือน “ทั้งหมดที่คุณกล่าวมาเป็นข้อสันนิษฐานเท่านั้น ผมเคยพูดกับคุณลุงคุณไว้แล้วว่า ทำพินัยกรรมไว้สัก ๒-๓ ฉบับ มีข้อความตรงกัน แล้วฝากคนที่เชื่อถือได้ไว้สัก ฉบับจะได้ไม่มีปัญหาเรื่องสูญหาย บางทีคุณลุงอาจจะไม่มีเวลาทำพินัยกรรมก็ได้ เพราะท่านตายไปหลังจากที่พูดกับคุณไม่นานนัก”

พันแสงหน้าเสีย อ้าอึ้งอยู่ชั่วครู่หนึ่ง...แต่แล้วเหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้ เขายับแก้ไอชะโงกหน้าเข้ามาใกล้ผมอย่างกระวนกระวาย กระจกแว่นและนัยน์ตา

ที่อยู่หลังแวนเป็นเงาขูบ

“นี่ก็อีกข้อหนึ่งที่ผมกลัวใจ คุณลุงถึงแก่กรรมกะทันหันมาก...กะทันหันจนผมตกใจ เพราะสุขภาพท่านเท่าที่ผมเห็นก็ยังคงดีพอควร คุณรู้ไหมท่านเป็นอะไรตาย”

“ไม่รู้หรอกครับ คุณรู้หรือ”

“ลูกชายคุณลุงบอกว่าเป็นอุบัติเหตุ คุณลุงตกบันไดลงมานือคพื้นกะโหลกแตก...คอหัก...อะไรนี่ละ เขาไม่อยากพูดมากเพราะมันเป็นเรื่องน่าหวาดเสียว...พูดออกมาได้”

เขาทำท่าเคืองแค้น

“ตัวเองไม่เคยอยู่กับพ่อไม่รู้ว่่าก็สิบปี แล้วมาตอนนี้โผล่เข้ามาจะทำตามใจตัวเองทำเดี๋ยว คุณปาดิกไม่มีทางช่วยผมจริง ๆ หรือ”

“คงจะยากครับ เพราะคุณเพิ่มยศไม่มีพินัยกรรม ราชันนั้นเขาเป็นลูกเขาย่อมมีสิทธิ์อยู่แล้วเต็มที่ คุณเป็นหลาน” ผมตอบตามตรง “แล้วก็ป็นหลานที่อยู่กันห่างเหินมาก ไม่เคยเอื้อเพื่อเจือจนหรือรับใช้คุณลุงมาก่อน จะขอแบ่งอะไรก็คงจะยาก เว้นแต่ทายาทเขาอยากให้ออง คุณต้องไปพูดกันเอง แต่ถ้าคุณไปขอไม่ให้เขายายบ้าน เขาอาจจะไม่ฟังก็ได้ ผมเดาว่าเขาคงจะไม่ฟัง”

พันแสงคอดก

“แต่ผมเชื่อ...เชื่อว่าคุณลุงทำพินัยกรรม” เขาพิมพ์่า “คุณลุงพูดกับผมเป็นมันเป็นเหมาะ ท่านไม่เสียค่าพูดหรือ ผมรู้”

“ทำไมคุณไม่ลองสอบถามคนในบ้าน เพื่อมีคนระแคะระคายบ้าง” ผมแนะนำ

“ในบ้านคุณลุงมีแต่คนใช้เก่าแก่ นอนอยู่บนห้องแถวข้างบนประตูทางเข้าชื่อเจ้ามุ้ง ผมถามเขาแล้วรู้สึกจะไม่รู้เรื่องอะไรหรอก เพราะขึ้นมานอนตึกก็เฉพาะเวลาคุณลุงเรียก คนใช้อื่น ๆ มีเด็กผู้หญิงอยู่อีกสามคน ก็ป็นพวกเด็กบ้านนอกมาทำงานทำในกรุงเทพ เพิ่งมาอยู่ได้ไม่กี่เดือน ไม่รู้อะไรเท่าไร”

“คุณไปซักถามหมดแล้วหรืออะ”

“หมดแล้ว ผมลงทุนจ้างพวกนี้มาพบ ไม่รู้เรื่องอะไรจริง ๆ เพราะคุณเพิ่มยศวัน ๆ อยู่คนเดียวบนตึก ไม่ไปไหน ประตูหน้าต่างก็ขอบปิดหมด เพราะคุณลุงทนแดดไม่ได้ อีกอย่าง...”

พูดถึงตอนนั้นพื้นแสงหัวเราะหึ ๆ ออกมา ทำให้ผมต้องมองหน้าอย่างประหลาดใจ

“คนใช้ในบ้านยกเว้นนายมั่ง กลัวผีจนขั้นสมอง จะเข้าไปกวาดถูห้องไหน ต้องไปพร้อมกัน ยิ่งตึกชั้นบนต่อให้กลางวันแสด ๆ ยังไม่กล้าขึ้นไปคนเดียวเลย แต่คุณลุงอยู่คนเดียวตลอด คนในบ้านมันก็เลยไม่ค่อยรู้อะไรหรอก เพราะความกลัวผีจนไม่กล้าชอกแซกนี่แหละ”

ผมหวนนึกถึงเรื่องที่คุณเพิ่มยศเคยเล่าให้ฟัง อาจจะเป็นเพราะผมนั่งอยู่ในสำนักงานแวดล้อมด้วยสิ่งตกแต่งทันสมัย บรรยากาศแจ่มจ้า น่าดูกระมัง ผมก็เลยหัวเราะอย่างขบขันเรื่องผีที่ได้ยินเสียเต็มที่

“คุณเพิ่มยศเชื่อเรื่องผีร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มเลยครับ เล่าให้ผมฟังเองว่า ในบ้านมีตั้งหลายตัว”

“มันเป็นความเชื่อเก่าแก่ของบรรพบุรุษผม” พื้นแสงพูดขำ ๆ “ผมไม่รู้ว่าจริงหรือเปล่า แต่จริงหรือไม่จริงผมก็ไม่รังเกียจจะอยู่บ้านนั้นที่ตรงไหน น่าเสียดาย...”

เขาถอนใจเฮือก พลังขยับตัวลุกขึ้นเป็นการอำลาผม

“น่าเสียดายที่คนรักบ้านของบรรพบุรุษอย่างผมก็ไม่ได้เป็นเจ้าของ คนที่ได้ไปไม่เห็นคุณค่า เห็นแต่ราคา เออ! นึก ๆ ผมก็อยากให้มีผีจริง หลอกให้ช็อกตายเสียรู้แล้วรู้รอดไป”

ท่าทางเขาเหมือนกับว่ามีอะไรติดค้างอยู่ในใจอีกมาก จากคำพูดที่พูดมา ผมคิดว่าเขาคงไม่ได้บอกผมเต็มที่ อาจจะเป็นเพราะไม่เห็นสมควรหรืออะไรก็ตาม แต่ก็ทำให้ผมมองตามร่างเขาไปด้วยความคันในหัวใจอยู่ตติง ๆ

น่าเสียดายถ้าจะไม่ได้พบพื้นแสงอีก

น่าเสียดายแทนคุณเพิ่มยศเหมือนกันถ้าหากว่าบ้านที่แรกก็ต้องถูกทำลายไปเพราะฝีมือลูกที่แกเกลียด แต่นึกอีกที สิ่งซาร์ทั้งหลายทั้งปวงรวมทั้งทรัพย์สมบัติมันเป็นของเสื่อมสลายได้อยู่แล้ว จะไปยึดเหนี่ยวไว้ผมไม่เห็นมีใครทำสำเร็จเห็นจะต้องปลงตกในกรณีนี้

เรื่องนี้ไม่ได้จบลงง่าย ๆ เพราะอีกไม่กี่วันต่อมา สำนักงานก็ได้รับติดต่อจากทนายทของคุณเพิ่มยศเรื่องลูกชายผู้ตายยื่นคำร้องขอเป็นผู้จัดการมรดกไม่มีพินัยกรรมของบิดา เขาต้องการทนายความของเราสักคนช่วยเรื่องนี้

อาจารย์บันเทิงเห็นเป็นเรื่องง่าย ๆ ทั้งเห็นผมรู้จักผู้ตายอยู่แล้ว ก็เลยโยนเรื่องมาให้ผมจัดการ

วันต่อมา ลูกชายคุณเพิ่มยศก็มาหาผมที่สำนักงาน

การมาตุระของลูกชายคุณเพิ่มยศนั้นเริ่มขึ้นจาก อยู่ๆ ก็มีผู้ชายผมชาวคนหนึ่ง เดินบึ่งๆ เข้ามาในสำนักงาน ไม่รอถามพนักงานต้อนรับที่นั่งอยู่ข้างประตู หากแต่ผล็วระผล็วระเข้ามาถึงโต๊ะของผมทันที

“คุณป้าณิกใช่ไหม” เขาถาม แล้วทรุดกายลงนั่งโดยไม่ฟังคำตอบ “ผมมาก่อนเวลานัดสองนาทีก่อน ผมชื่อพอเกียรติ ดร.พอเกียรติ ทองคำฉาย”

ลูกชายของคุณเพิ่มยศนั้น ถ้าไม่รู้มาก่อนว่าเป็นลูก ผมอาจจะนึกว่าเป็นเพื่อนคุณเพิ่มยศ เพราะดูแก่พอๆ กับพ่อที่เดียว ทั้งๆ ว่ายของแกยังไม่น่าจะถึงห้าสิบเสียด้วยซ้ำ แต่ผมบางไปแล้วครึ่งหัวเหลือแต่กบาลหนึ่ง ส่วนที่เหลือผมติดอยู่นั้นก็เหลือแต่ผมขาวโพลนไปหมด รูปร่างขนาดสั้นทัดคน แต่ผมมเกร็งบวกกับผิวดำคล้ำแห้งเกรียมราวกับตากแดดมาตลอดชีวิตแล้ว ทำให้แกดูตัวเล็กแห้งเหมือนซากศพอาบยา มีแต่นัยน์ตาเท่านั้นที่คมวาวมีประกายชีวิตชีวาฉายออกมาจากร่างที่เหมือนท่อนไม้แห้งๆ นั้น และท่าทางนั้นกระฉับกระเฉงว่องไวเหมือนคนอยู่หนึ่งไม่เป็น พุดจาจะฉานออกเสียงชัดเจน และค่อนข้างเร็ว แบบคนที่ไม่ชอบฟังใคร

“เรื่องก็ไม่มีอะไรมากนักหรอก” เขาพูดต่อไป ก่อนที่ผมจะทันอ้าปาก “ผมเป็นลูกคนเดียว ถึงคุณพ่อไม่ได้ทำพินัยกรรมก็ยอมไม่มีปัญหา เพราะคุณแม่ถึงแก่กรรมไปหลายสิบปีแล้ว ผมเพียงแต่ทำให้ลูกแบบถูกแผนตามกฎหมายเท่านั้น คุณคงไม่มีปัญหาอะไรใช่ไหม”

“เออ...ผม...”

“ผมมาวันนี้ก็เพื่อมาทำอะไรต่อมิอะไรเสียให้เสร็จ ไหนคุณบอกซิว่าผมต้องทำอะไรบ้าง”

ผมอธิบายให้ฟัง ซึ่งก็ไม่มีอะไรยุ่งยาก เพียงแต่อาจจะใช้เวลาหน่อยกว่าศาลจะกำหนดวันเท่านั้น ดร.พอเกียรติขมวดคิ้วฟังอย่างตั้งใจ แล้วผกหัวรับคำพูดของผมเป็นจิ้งหะ เหมือนอาการนกหัวขวานจิกไม้

“เท่านั้นล่ะ” เขาถามขึ้นเมื่อผมพูดจบ

“ครับ”

“ฉันก็ลงมือเลย ผมไม่ชอบรออะไรนาน ๆ รู้สึกว่าเรื่องนี้ ถ้าเกี่ยวกับราชการละก็นานทั้งนั้น ผมต้องการขายบ้านนั้นโดยเร็วที่สุดเสียด้วย”

เขาคงหลุดปากออกมา จึงขมวดคิ้ว เมื่อพูดจบ คล้ายกับนึกได้ว่าไม่ควรพูดเช่นนั้นกับคนอย่างผม แต่ผมก็ทำไม่รู้ไม่ชี้เสีย

“คุณเพิ่มยศเคยให้ผมไปพบเหมือนกัน” ผมลองแหง ๆ ดู เผื่อจะได้อะไรติดเบ็ดขึ้นมาบ้าง “ก็เรื่องบ้าน”

“อ้อ จันเระอะ” เขาว่า น้ำเสียงไม่ได้บอกความเป็นมิตร แต่ก็ไม่ใช่ว่าต้องการเป็นศัตรู “แล้วคุณพ่อเล่าเรื่องผีประจำบ้านให้คุณฟังหรือเปล่า”

“เอ๊ะ คุณทราบด้วยหรือครับ”

ดร.พอเกียรติหัวเราะออกมาหนึ่งที

“เกือบสามสิบปีแล้วเห็นจะได้ ไม่เคยหยุดเล่าเลย ว่าง ๆ ก็เล่าเสียไอ้เด็กคนใช้ในบ้านขวัญหนีดีฝ่อ ผมว่าคุณพ่อผมคงจะชอบดูหนังประเภทสยองขวัญมากไปหน่อย หรือติดตัวมาตั้งแต่เด็กก็ไม่ทราบ ผมพอจำความได้ก็ได้ยินเรื่องนางนาคพระโขนงแล้ว”

“หมายความว่า你不เชื่อเลยหรือครับ” ผมถาม ขณะมือก็ทำงานร่ำหนังสือให้เขาไปเรื่อย ๆ

“ไม่เชื่อหรอกคุณ ผมเชื่อว่าปรากฏการณ์ประหลาด ๆ ผิดจากธรรมชาติ นั้นมีจริง แต่พูดอย่างอธิบายด้วยหลักวิทยาศาสตร์ได้ ถ้าอธิบายไม่ได้แปลว่าวิทยาศาสตร์ที่มนุษย์เราเรียนกันมาถึงปัจจุบันนี้ ยังไม่ก้าวหน้าพอจะทำความเข้าใจได้กับเรื่องพวกนี้ มนุษย์ก็เลยซัดเป็นผีसानางไม้เอาไว้ก่อน ง่าย ๆ ดี แต่ที่บ้านผมนะผมไม่เชื่อเรื่องผีसानางไม้ของคุณพ่อ ผมว่าคุณพ่อคิดฝันไปเองมากกว่า เพราะท่านออกจะมีอะไรแปลก ๆ อยู่ในนิสัยหลายอย่าง”

เขาหยุดเอาไว้เพียงแค่นั้น อาจจะเป็นเพราะเห็นว่าไม่ควรเล่าเรื่องตื่นลึกลับบางอย่างในตระกูลเขาให้คนภายนอกอย่างผมได้รู้ โดยเฉพาะเป็นเรื่องที่ไม่น่าภูมิใจเท่าไร เกี่ยวกับบิดาผู้ล่วงลับไปแล้ว

“น่าเสียใจนะครับที่คุณเพิ่มยศตายกะทันหันมาก ผมไม่นึกเลย”

“ผมก็นึกไม่ถึง ปกติคุณพ่อไม่ชอบขึ้นลงบันไดอยู่แล้ว บ่นว่าหน้ามืดบ่อย ๆ วันนั้นคงจะหน้ามืดไป” เขาตอบเรียบ ๆ

“คุณพอเกียรติมากกรุงเทพฯมาแล้วหรือครับ” ผมเลียบเคียงถาม

“สองสามเดือนแล้ว ผมมาก่อนคุณพ่อเสีย เพราะท่านเขียนจดหมายไปบอกให้กลับมา แต่ผมไม่ได้พักอยู่กับคุณพ่อหรอก สภาพบ้านมันทรุดโทรมจริง ๆ ลูกสาวผมแก่แล้วมันจะพังลงมา เลยไปเช่าอพาร์ทเมนต์อยู่แถวสุขุมวิท ค่อยสะดวกสบายหน่อย”

เมื่อเอ่ยถึง ‘ลูกสาว’ สีหน้าเคร่งขมิงขึงขังของดร.อาบยาผู้นี้ค่อยอ่อนโยนลงหน่อยแม้จะไม่มากนัก แต่ก็ทำให้ดูเป็นคนขื่นมากเหมือนกัน

“ครอบครัวผมอยู่อเมริกา ภรรยากับลูกคนเล็กไม่ได้มาด้วย ผมมาแต่กับลูกสาวคนโต เพราะเหตุนี้ผมจึงอยากจัดการเรื่องมรดกให้เสร็จเร็ว ๆ จะได้เดินทางกลับ”

น้ำเสียงเขาบอกความไม่มีเยื่อใยผูกพันกับบ้านเกิดเมืองนอนหรือผู้บังเกิดเกล้าที่เพิ่งล่วงลับไปเลย เมื่อพูดถึงมรดกก็เฉยเมยเหมือนพูดถึงผลประโยชน์การค้าอะไรสักอย่างที่เขาเผชิญได้รับ

ผมชักจะเห็นใจคุณเพิ่มยศขึ้นมาหน่อยแล้ว ว่าทำไมแกจึงเกลียดลูกชายคนเดียว และพยายามหาทางมิให้สมบัติที่แก่รักตกเป็นของคุณคนผู้นี้

ผมเสียดายเหมือนกันที่คุณเพิ่มยศป้องกันไม่ทัน เพราะถ้าไม่มีพินัยกรรมว่าแยกบ้านให้หลานชาย ลูกชายแก่ก็ได้ไปแหง ๆ แล้วบ้านนั้นก็คงเรียบริยชื่อโรงเรียนจีน กลายเป็นตึกแถวไปตามระเบียบ

ผมมัวแต่ก้มหน้าก้มตาทำงานเป็นการตบตบ ไม่พูดกับนายคนนี้อีกต่อไป เพราะนึกไม่ชอบหน้าขึ้นมาตึง ๆ จึงไม่สังเกตว่ามีใครมาร่วมวงอีกบ้าง มารู้สึกว่ามีบุคคลที่สามก็เมื่อได้ยินเสียงดร.พอเกียรติเอ่ยขึ้น

“อ้าว! มาตั้งแต่เมื่อไร”

“เมื่อครู่นี้เองค่ะ ข้างนอกร้อนจัง” เสียงใส ๆ ของคนที่เพิ่งมาร่วมวงเอ่ยตอบ

“นานา..นี่คุณป้าฉนิ ทนายความที่พ่อมาหา” ดร.พอเกียรติแนะนำอย่างฉับไวเมื่อผมเงยหน้าขึ้นมอง “คุณป้าฉนิ นี่ลูกสาวคนโตของผมชื่ออารียา”

ลูกสาวของดร.พอเกียรติคงจะเป็นลูกครึ่งไทยอเมริกันอย่างไม่ต้องสงสัย หน้าตาแบบฝรั่ง ผิวพรรณสีงาช้าง และผมสีน้ำตาลเป็นเงาเลื่อมยาวถึงแผ่นหลัง สวยตามแบบเด็กสาวเลือดผสมโดยมาก ก็นับว่าดีที่ลูกสาวไม่ได้หน้าตา

พ่อมาเลย มิฉะนั้นคงขายออกยากพิลิก

“สวัสดีค่ะ” นาริยาทักด้วยภาษาไทยชัดเจนออกจะชัดเจนไปเสียด้วยซ้ำ

“สวัสดีครับ เขินนังก่อน” ผมรีบแสดงมารยาท

ผมไม่ได้ตั้งใจจะฟัง แต่พ่อลูกเขาคูยกันอยู่ตรงหน้าและผมเผชิญไม่ได้
หนวก ก็เลยได้ยินทุกคำที่ได้ตอบกัน

“พ่อบอกแล้วว่าออกมาข้างนอกบ้านตอนบ่ายร้อนจะตาย ลูกควรจะอยู่
บ้านมากกว่า”

“ไม่อยู่ค่ะ หนูกลัวบ้านผี”

“เหลวไหล นาน่า โทจนปานนี้แล้วยังพูดเรื่องผีอยู่ได้ พ่อไม่ต้องการฟัง
คำพูดแบบนี้”

“พ่อจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตามใจ หนูพูดความจริง หนูไม่เคยเห็นมาก่อน
แต่บ้านนั้นมีผีอยู่จริง ๆ”

“ลูกคิดไปเอง กลัวไปเอง บ้านเก่าแก่ก็ต้องมีเสียงบ้าง ทำไม่ต้องนึกว่า
เป็นผี”

“หนูไม่ได้นึก หนูเห็น” ลูกสาวชักจะตะเบ็งเสียง

ผู้เป็นบิดาจุปากให้เขียบ เขาไม่ต้องการให้ผมได้ยิน แต่ก็คงรู้ว่าไม่มีทาง
นอกเสียจากว่าผมจะหูหนวกอย่างสนิท

“พอแล้ว นาน่า พ่อไม่ชอบเรื่องเหลวไหลไม่ต้องการให้ลูกเชื่อด้วย”

“ทำไมเราไม่อยู่หอพักตึกต่อไปคะ” นาริยาถามอย่างหงุดหงิด “ทำไม
ต้องอยู่บ้านเก่าแก่ของคุณปู่”

“เพราะบ้านนั้นมีเครื่องเรือนมีค่าหลายอย่างที่พ่อไม่ไว้ใจให้คนใช้ของคุณปู่
เฝ้า เขาอาจจะขโมยไปขายก็ได้ แล้วเราก็ยังไม่มีสิทธิ์ในบ้านจนกว่าศาลจะตัดสิน
ไม่งั้นพ่อก็ขายไปหมดแล้วทั้งบ้านทั้งของ”

“ให้หนูกลับไปพักที่หอพักตึกต่อไปคะ หนูทนบ้านนั้นไม่ไหวจริง ๆ”

“เมื่อไทยไม่เหมือนอเมริกา พ่อไม่แน่ใจว่าลูกจะปลอดภัยถ้าอยู่คนเดียว
ถึงอยู่บ้านนี้จะไม่สบายนัก พ่อก็คิดว่าลูกปลอดภัยกว่าจะอยู่ที่โนน”

“หนูบอกแล้วว่าจะไม่อยู่บ้านผี พ่ออยู่กับผีได้ หนูอยู่ไม่ได้ พ่อควรจะ
หาคนที่เขาอยากอยู่มาอยู่บ้านนั้นดีกว่าไปอยู่กับเอง ญาติของพ่อมีคนหนึ่งที่ชอบ
บ้านนั้น จำได้ไหมคะ” ❖

หน้าตาของดร.พอเกียรติเหมือนลูกใครกระตือกรอย่างแรง และไม่ได้เป็นไปในทางดีเสียด้วย แสดงว่าเขากับ ‘ญาติ’ ซึ่งเป็นใครไปไม่ได้นอกจากพันแสง คงไม่มีมิตรจิตมิตรภาพกันเท่าใดนัก

“เหลวไหล นานา” เขาพูดหัวขึ้นขึ้นกว่าเดิมเท่าตัว “เราจะไปอาศัยพึ่งพิงคนอื่นได้ยังไง โว้ใจเขาได้หรือเปล่าก็ไม่รู้”

“เพราะเหตุนี้ล่ะหรือ หนูเลยต้องทำหน้าที่เฝ้าสมบัติพระเจ้าไชยโรมอน” ลูกสาวย่อนถามอย่างโมโหจัดตามแบบฝรั่งที่ไม่ยำเกรงกลัวพ่อแม่ จนบ่อยครั้งพ่อแม่ก็เลยเป็นฝ่ายกลัวลูกเสียเอง

“เออละ พอที” ผู้เป็นพ่อตัดบท “เสร็จหรือยังคุณ ผมมาหาใหม่พรุ่งนี้ได้ไหม”

“เสร็จแล้วครับ” ผมรีบตอบ นึกเสียตายเหมือนกันที่จะไม่รู้จะไรดีกว่านี้ แม้จะพบหน้ากันเพียงครั้งเดียว ผมก็นึกไม่ชอบหน้าคุณพอเกียรติขึ้นมาตจิต ๆ และอดคิดไม่ได้ว่าคนอื่นที่ได้พบเห็นแกคงจะไม่ค่อยชอบหน้าแกในทำนองเดียวกันทั้ง ๆ แกก็ไม่ได้ทำอะไรให้

อาจจะเป็นทั้งรูปร่างหน้าตาที่ไม่ก่อความนิยมเลื่อมใสแต่แรก จะพูดจะจาก็ดูโง่งมไม่เกรงใจใคร ทั้งดื้อทั้งรั้นทั้งบาดหูบาดตาอย่างไรพิกล อย่างนี้ถ้าแกไปนั่งอยู่ในร้านเจ๊กตอนตึก ๆ แถวปากซอยย่านสลัมสักแห่งคนเดียวมีหวังโดนนักเลงเป้าดัดตีน ไม่ต้องกลับไปนอนบ้านกันละ ได้ไปอยู่วัดเป็นการถาวรเลยก็เดียว

แกเป็นตั้งดอกเตอร์เชี่ยวชาญหรือ จบทางสาขาไหนผมก็ไม่รู้เหมือนกัน ไม่เห็นแกเคยให้ฟังว่าแกทำงานอะไรอยู่ที่อเมริกา แต่จะทางไหนก็ช่างหัวมันเถอะ ถึงจะรู้มันก็ไม่ได้ทำให้เกิดผลอะไรดีขึ้น เพราะอีกไม่เท่าไร แกคงจะขายบ้านขายของ หอบสมบัติไปประเทศอื่นเสียแล้ว ทั้งให้วิญญาณคุณเพิ่มยศแข่งชั๊กหักกระดูกอยู่ทางนี้

ผมไม่ได้ไปหาหมอดอกเข็มเสียหลายวันเพราะติดเรื่องสังคมมากไปหน่อย จวบจนกระทั่งนึกถึงหมอดขึ้นมาได้ และตระหนักว่าเมื่อปลายเดือนใกล้เข้ามา เศรษฐกิจก็ยวบยาบลงตามระเบียบ ไปขอข่าวคุณป้ามาธุรกิจนักร้อง คงเป็นการประหยัดสนองนโยบายรัฐบาลได้ดีไม่น้อย

ผมไปที่บ้านคุณลุงและคุณป้าของหมอนในตอนเย็นวันนั้น หมอยังไม่กลับ จากโรงพยาบาล เหลือแต่คุณป้ามาถูรกของว่างมาให้หมอกิน แล้วโอภาปราศรัย ด้วยตามเคย ผมก็เลยคุยเรื่อยเปื่อยไปถึงเกี่ยวกับบ้านคุณพี่มยศรีให้ฟัง

“อ้อ! บ้านนั้นนะรี” คุณป้าว่า “ป้าพอจะจำได้ เคยเห็นมาตั้งแต่ยังไม่มิดิกแถวบังหน้า สมัยก่อนมีบ้านอย่างนี้เยอะ สวยๆทั้งนั้น”

“กรุงเทพฯสมัยนั้นคงน่าอยู่มากนะครับ” ผมว่าไปเรื่อย ๆ

“สวยกว่าเดี๋ยวนี้หลายเท่า เดี่ยวนี้มันละเทาะไปหมด ระเบียบก็ไม่มี สวยก็ไม่สวย จะทำให้เหมือนเมืองนอกก็ไม่เหมือน กลายเป็นอะไรก็ไม่ทราบ” คุณป้าว่าตามประสาคนแก่

ก็คนแก่ล่ะ อดีตย่อมดีกว่าปัจจุบันวันยังค่ำ ผิดกับคนหนุ่มสาวที่ปัจจุบันหรืออนาคตย่อมดีกว่าแน่นอน หรือใครจะมาเถียง

“เสียตาย เราน่าจะขายเมืองออกไปมาก ๆ แล้วรักษาส่วนเก่าเอาไว้ให้อยู่ในสภาพดี เพราะบ้านเก่า ๆ สวย ๆ ก็มีอยู่มาก กลับไปรีอั้งสร้างตึกแถวบังหมด” คุณป้ารำพึงต่อไป “มองไปทางไหนเห็นแต่ตึกแถว หาความเจริญหูเจริญตาไม่ได้เลย พอมีคนคิดจะรักษาบ้านสมัยเก่าไว้ ก็เกิดติดขัดเสียอีก”

“ผมว่าคุณพี่มยศรีคงไม่ได้ทำพินัยกรรม หลานชายแก่ถึงขวดบ้านวังน้ำ” ผมออกความเห็น “ผมเสียตายเหมือนกันล่ะฮะ”

“ไม่มีทางช่วยแก่ได้เลยหรือ คุณป้าณิก”

“ผมก็ไม่อยากจะเพิกเฉยหรอกฮะ แต่ยังไง ๆ ก็ไม่มีทาง เพราะลูกย่อมมีสิทธิ์มากกว่าหลานอยู่แล้ว”

คุณป้าส่ายหน้าไปมาช้า ๆ เหมือนกับจะแสดงอาการเสียตาย หรือปลงตกอะไรสักอย่างหนึ่ง แล้วก็ไม่พูดถึงอีก

ผมนึกว่าจะไม่ได้พบพันแสงอีก เพราะหมดฐานะปะปังกันแล้ว เขาคงจะไม่มาพบผม แต่ที่ไหนได้อีกไม่กี่วัน พันแสงก็มาหาด้วยท่าทางร้อนรนกระวนกระวาย

พอเห็นหน้าผม เขาก็นั่งปุบลงเอ่ยถามโดยไม่บอกเล่าแก้สลับให้รู้

“คุณป้าณิก ผมอยากจะคัดค้านเรื่องคุณพอกีรติรับมรดกคุณลุงผม”

“เรื่องอะไรกันล่ะครับ” ผมถามงง ๆ

“ผมสงสัยอะไรหลายอย่าง ผมรู้สึกว่าคุณลุงไม่ได้ตายเพราะอุบัติเหตุ แต่อาจจะเป็นฆาตกรรม”

ผมถึงกับสะดุ้งโหยงเมื่อได้ยินคำสุดท้าย เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องเอามาพูดกันเล่น ๆ ไม่ได้ พอดีพอร้ายเจอเข้าก็จำคุกกันตลอดชีวิตทีเดียว อย่างกลาง ๆ เพราะห้ามข่มขืนช่วยก็ประหารชีวิตเอาเสียด้วย

“คุณพันแสงพูดดี ๆ ณา” ผมกล่าวเมื่อได้สติ “ที่คุณพูดมามันเรื่องใหญ่จะเอาแต่คิดเอาเองง่าย ๆ ไม่ได้”

“ผมไม่ได้คิดหาเรื่องเขาช่วย ๆ” พันแสงเถียงคอบเป็นเอ็น “ผมมีสาเหตุหลายอย่างที่สงสัย ถ้าเป็นฆาตกรรมจริง คุณพอกีรติก็ไม่มีทางรับมรดกใช้ใหม่ คุณป้าณิก”

“เห็นจะไม่เกี่ยวหรอกครับ จะตายด้วยเรื่องอะไรก็ตามแต่ ทายาทเขาย่อมมีสิทธิ์รับมรดกได้”

“ถ้าเขามีส่วนรับผิดชอบกับกรรฆาตกรรม พ่อเขาด้วยล่ะ” พันแสงโพล่งออกมา

ผมมองตาแทบถลน

“คุณกำลังกล่าวหาคุณพอกีรติว่า แกมีส่วนฆ่าพ่อแกั้นรี”

“ผมว่ายังงั้น” พันแสงพูดเสียงหนักแน่น

ผมขมวดคิ้ว รู้สึกว่าประสาทตรงสมองของผมกำลังเริ่มพันกันยุ่งเป็นยุ่งตีกัน แล้วขมวดเกลียวดึงเขม็งเข้าทุกที

“ทำไมคุณคิดยังงั้นล่ะครับ”

พันแสงมองผมอย่างตรึงตรอง

“ถ้าผมเล่าให้คุณฟัง คุณป้าณิกต้องสัญญากับผมก่อนว่าจะไม่แพร่งพรายไป เพราะเรื่องร้ายแรงยังรู้ถึงหูคนอื่นแล้วจะอันตรายมากนะครับ ผมเองก็ตัวคนเดียว”

“ผมสัญญา” ผมว่า “เรื่องพรรค์นี้พูดพล่อยไป ผมมีหวังเข้าข้างเหมือนกัน เอาชื่อกว่าเราไปพูดกันในห้องก็แล้วกัน มิติชิดหน่อย”

ผมพาพันแสงเข้าไปในห้องรับแขกส่วนตัวของทนายความ ความจริงออฟฟิศอาจารย์มันเท็งแกลบ พวกเราต้องนั่งรวมกันอยู่ในห้องใหญ่ ยิ่งกันเป็นห้องส่วนตัวไม่ได้สักที เพราะถ้าขึ้นกันก็คงจะเหมือนหีบมากกว่าห้อง เนื่องจากเนื้อที่จำกัดเต็มทน ดังนั้นเวลาพูดธุระปะปังที่ไม่ต้องการให้ใครได้ยิน จึงต้องไปนั่งซุ่มกันอยู่ในห้องรับแขกที่มีผนังกระจกติดแอร์มิดชิด

ผมแขวนป้าย ‘ไม่ว่าง’ ไว้หน้าห้องกันคนพรวดพราดเข้าไปขัดจังหวะ แล้วนั่งลงฟังเจ้าหนุ่มผู้ชวดมรดกขยายความถึงปัญหาใหญ่คับอกของเขา

“คุณป้าณิกคงจำได้ว่าคุณลุงพลัดตกบันไดลงมาตาย ไม่มีร่องรอยการทำร้ายด้วยอาวุธหรืออะไร แต่คุณคงจะนึกออกเหมือนกันนะฮะ ว่าถ้าคนถูกพลัดตกบันไดลงมาละก็ บาดแผลก็ไม่ต่างอะไรจากพลัดปลั่งตกลงมาเองเหมือนกัน ทีนี้ผมรู้จากคนในบ้านว่าคืนนั้นคุณลุงไม่ได้อยู่คนเดียว ลูกชายคุณลุงมาหาตอนสักสามทุ่มเห็นจะได้ แล้วก็กลับไปราวห้าทุ่ม นายมั่งเป็นคนรอบปิดประตูบ้านเอง ตอนเช้าถึงได้รู้ว่าคุณลุงตาย หมอบอกว่าคุณลุงตายระหว่างห้าทุ่มถึงสองยาม ใคร ๆ ก็สันนิษฐานว่า พอลูกชายกลับคุณลุงคงเดินขึ้นบันไดชั้นบนจะเข้านอน แต่คงหน้ามืดหรือพลาดอะไรสักอย่างตกลงมา บันไดก็หลายชั้นเสียด้วย เลยกลิ้งลงมาเต็มที”

เขาหยุดชะงัก สีหน้าเคร่งเครียด ผมขยับจะถามจึงต้องหยุดไปเพราะสีหน้าพี่แกไม่ชวนให้อยากจะถามอย่างที่ใจคิด ผมเลยเลี่ยงไปว่า

“แล้วทำไมคุณถึงคิดว่าเป็นฆาตกรรม”

“เพราะผมเพิ่งรู้จากนายมั่งว่าแกไม่ได้เห็นคุณลุงเลย เวลาลูกชายคุณลุงกลับไป ปกติเวลาแขกกลับคุณลุงจะมายืนส่งที่ซาลาหวับันได นายมั่งแกมองเห็นได้จากประตูหน้าบ้าน ไฟในบ้านก็เปิดหมดเหมือนคุณลุงยังไม่ได้เข้านอน ไฟเปิดอยู่จนกระทั่งเช้า ลูกจ้างมาทำงานตามปกติถึงได้พบศพคุณลุง”

“แต่เท่านั้นยังไม่เป็นหลักฐานเพียงพอนี้ครับ” ผมค้าน

“ผมก็นึกว่าคุณคงจะพูดอย่างนี้” เขาถอนใจ “ถ้าผมไปหาตำรวจ ตำรวจก็คงจะพูดอย่างนี้เหมือนกัน แต่ผมสงสัยจริง ๆ คุณป้าณิก ลูกชายคุณลุงไปอยู่อเมริกาเป็นสิบ ๆ ปี ไม่เคยกลับบ้านเลย คุณลุงเองก็ไม่เคยคิดถึงลูก หรืออยากให้ลูกกลับ อยู่ ๆ เขาก็กลับมา แล้วกลับมาได้ไม่กี่วันคุณลุงก็ตาย ตายในคืนที่ลูกชายไปหาเสียด้วย นายมั่งบอกว่าทั้งสองคนเขาทะเลาะอะไรกันลั่น ๆ แกฟัง